

Missatge llegit en els funerals de francesc Lladó i tubau

ENRIC SUBIÑÀ

Voldria agrair a la família que m'hagi demanat unes paraules. tot i no ser el més indicat, intentaré perfilar en Francesc tal i com el coneixia.

Avui em toca parlar d'un amic, i aquesta sempre és una tasca difícil per ser parcial i no completa, i més en uns moments de comiat... De fet, fa poc més de 10 anys que vaig conèixer el Francesc, i això tan sols és una petita part del seu bagatge. Tot i això puc dir que l'he conegut ple d'energia i vitalitat, i amb moltes ganes de fer coses. Aquella coneixença s'inicià al Centre d'Estudis, i ell hi feia de vocal de la secció de patrimoni, una fal·lera comuna que va fer que, de mica en mica, entauléssim una amistat. Vam començar, juntament amb el David i el Julià, per actualitzar la carta arqueològica de la vila, per catalogar les masies, per fer estudis més parcials, com la capella de sant Sebastià, cal Guardià, ... De fet, vaig descobrir que la història i l'arqueologia eren una de les seves grans passions, juntament amb el record per tot allò que ell havia viscut de petit, quan feia de pagès tot ajudant al

pare... D'aquí li va venir la seva implicació en els "Amics de la vinya i el vi" o la voluntat de tirar endavant el "Museu de la pagesia d'Argentona".

En Francesc era un bon home, com es diu popularment. Sempre disposat a donar un cop de mà, molt més disponible des que s'havia "jubilat" oficialment. Enfeinat tot el dia, no parava gaire a casa. Si el volies trobar havies de trucar-lo a l'hora d'esmorzar, cap allà les 10h., ja que aquest era un ritual que no es descuidava mai. Sempre que li demanaves alguna cosa el trobaves, mai tenia un no. Darrerament ens va donar un bon cop de mà per tirar endavant l'enciclopèdia que acabem de publicar, i que ell no va arribar a veure. Quan estava a punt d'entrar al quiròfan encara es preocupava perquè tal volta no podria anar a la seva presentació, com si allò fos l'important en aquells moments...

També tenia una gran inquietud política que el va fer passar per l'ajuntament com a regidor. Com no podia ser d'altra manera va ser escollit per a la regidoria de cultura, que era on es sentia

més a gust, i des d'on va impulsar les publicacions locals i el premi Burriac. Tot i que últimament s'havia desvinculat de l'activitat política de partit, ha estat treballant activament per la política nacional, col·laborant molt en la consulta independentista que vam fer a Argentona fa dos anys. En Francesc estimava el seu país i prova d'això és que volia que una senyera l'acompanyés en el seu comiat.

En Francesc ha estat un home molt de la seva família, que li agradava envoltar-se dels seus, i que gaudia molt amb les nétes. La malaltia de la Pilar va ser un cop molt dur. En Francesc s'hi va bolcar del tot, va destinar-hi moltes de les seves energies, i va mostrar-se sencer fins al final. Però no ho estava de sencer...; de fet, malgrat la seva fortalesa, des de la mort de la dona se'l veia molt cansat, tot i els esforços per dissimular-ho.

La seva gran passió d'aquests darrers anys era la història familiar. Per això va començar essent un dels organitzadors de les trobades dels Lladó arreu del territori. Seguidament va reconstruir l'ar-

Congrés de València de 2008. De dreta a esquerra: Francesc Lladó, Pilar Narbón, Lluïsa Navarro i Esperança Garcia.
Foto: Julià Lladó

bre genealògic de la seva família, els Lladó, molt abundant a la vila. Però poc conformista, va decidir d'escriure la història de tota la nissaga, personatge per personatge, generació per generació. Recordo que cada cop que tenia un capítol me'l lliurava a fi que li donés un cop de mà i unes orientacions. Volia fer la feina molt ben feta, i malgrat que no calia que l'orientessin, ell sempre anava amb la falsa modèstia per davant, demanant un ajut que no necessitava. El destí ha volgut que deixés per finalitzada aquesta història l'octubre passat, després de molts anys de treballar-hi. Ara, estem esperant de poder-la llegir publicada, que era la seva gran il·lusió, encara que sigui obra pòstuma.

Francesc, tots els que t'hem tractat et recordarem com eres, un amic dels teus amics, afable, de bon discurs i una mica de geni. Amb els anys vas anar guanyant en sinceritat i vas deixar de tenir pèls a la llengua, cosa d'agrair. Ha estat un mes molt dur per a tothom, seguint la teva evolució diària. T'has aferrat a la vida fins que no has pogut més. Estaves massa cansat...

Et recordarem sempre!

Argentona, 22 de gener de 2012

Francesc Lladó amb una de les seves nétes. Foto: Josep Vidiella

Francesc Lladó en l'acte de l'11 de setembre...
Foto: Josep Vidiella

IN MEMÓRIAM | Pilar Narbón: artista, esposa, mare

MERCÈ, CLARA I MONTSE LLADÓ I NARBON

Des d'aquestes línies donem l'adéu a la Pilar Narbón, qui l'1 de novembre ens va deixar, víctima d'una llarga malaltia. Ens portà l'art de l'esmalt a la nostra vila deixant-nos de mostra algunes empremtes prou evidents.

Nascuda a Mataró en una família treballadora ja destacà de molt jove amb una inclinació especial pel dibuix, del que n'obtenia sense grans esforços uns resultats de molt bona qualitat. Alguns dels esbossos de joventut recorden les seves sortides amb una amiga, la Magda, pels camps de conreu i els voltants de Can Boada, avui el paisatge es troba totalment canviat i ple de blocs de vivendes i traçats urbanístics.

Amb setze anys els professors mataronins aconsellaren els seus pares la conveniència que cultivés tan bons dots naturals i ingressà a l'Escola Massana de Barcelona, anant i tornant cada dia en tren.

Pilar Narbón

En el primer curs va fer uns proves de les diverses especialitats del moment: dibuix, retaules sobre fusta, pintura al fresc, ceràmica, amb el corresponent contacte amb el fang propi dels càntirs, del que en va sentir un rebuig natural. Amb certa alarma en vistes que no encaixava en cap dels temes proposats, el director del centre, el Sr. Soldevila, li proposà fer un recorregut pel petit taller d'esmalts al foc que obrava i dirigia personalment amb gran